

Elisa Riis

Født den 19. marts 1964.

Ansæt i projekt til reduktion af dødeligheden blandt gravide og fødende kvinder.

Masteruddannelse i international sundhed 2009.

Sygeplejerske/Jordemoder på Jinka hospital.

Uddannet sygeplejerske 1989.

Uddannet jordemoder 1996.

Sygeplejerske Hillerød 1989-93.

Jordemoder England 1996-97.

Udsendt af Luthersk Mission til Etiopien 1997.

NYT FRA ETHIOPIEN

KÆRE SMF VENNER!

Endnu engang får vi lov at fejre påske - dage hvor vi skal få lov at blive stille for påskens fantastiske budskab. Forleden dag blev jeg mindet om Hebr. 10,14:

For ved èt eneste offer, har han for altid ført dem, han helliger til målet!

Gud er den, som helt og fuldt handler med os. Han gjorde det, da han sendte sin søn og lod ham ofre én gang for alle - det offer var nok for Gud - ja, så stærkt var offeret, at i Guds øjne har Guds børn allerede nået målet. Det er ikke min indsats som gør forskellen. Hvor er det godt at hvile i den kendsgerning. Må Gud velsigne påsken for den enkelte af os.

MED PÅSKEBUDSKABET I FÆNGSLET

At sidde til langfredags gudstjeneste i fængslet her i Jinka med en stærk forkyndelse af Jesu gang til Golgata, hvor han, som den syndfrie og fuldt ud retfærdige, tog min skyld på sig og lod sig korsfæste - ja, det var stærkt. For Gud bliver vi alle et med fangerne, som kender til det

at være under dom. Vores sygehus evangelist Gebre Mikael har en særlig nådegave til at formidle evangeliet enkelt og stærkt. Det var første gang kirkens husmødrekor sang i fængslet. Flere af dem havde aldrig været indenfor fængslets mure før, så de var noget nervøse, men jeg tror, det for mange blev en stærk oplevelse. De havde bagt store brød som er traditionelt for langfredag. For fangerne betyder disse besøg af folk udenfor muren meget - en opmuntring i en grå, tung og trist hverdag. Inden vi fik lov at gå, måtte koret på knæ for at blive bedt for - der lå de alle med hovederne mod gulvet, og menigheden stod med løftede hænder, mens en af menighedens ældste bad for dem - ikke bare fik kvinderne lov at bringe velsignelse med sig - de blev selv velsignet.

EN SOLSTRÅLEHISTORIE

Sidste uge bød på en helt speciel oplevelse. For ca 15 år siden havde vi en Banna-kvinde indlagt med svangerskabsforgiftning. Hun fødte en lille pige på 1,2 kg. Desværre døde moderen. Faderen, Milkias sammen med sin lillebror blev på sygehuset, og ved et under overlevede den lille pige. Det blev bedste moderen, som tog den lille pige til sig. De kom af og til her, så jeg fik lov at følge hende i hendes første leveår. Milkias' lillebror, Berhanu, var den som især passede



Berhanu sammen med Solveig og bedstemoderen i 2005.

(fortsættes næste side)

hende. Både han og Milkiyas blev kristne i løbet af de måneder, de var på sygehuset. Berhanu begyndte at gå i skole som den første og er vel den eneste af sine brødre, som har fået en uddannelse. Da jeg i 2006 kom tilbage fra en kort orlovsperiode i DK fik jeg at høre, at Solveig (som hun kom til at hedde) var død. Milkiyas kom her og var helt ude af det - smed sig på græsset og græd højt - ulykkelig over det, som var sket. Det var ligesom om, at alt håb var ude. Kort tid efter forsvandt han - ingen i familien vidste, hvor han var taget hen. Lillebroderen Berhanu er blevet ved at komme her hos mig med jævne mellemrum. Han er i dag en ung mand på omkring 18 år og går i 10.klasse. Familien havde intet hørt fra Milkiyas og havde opgivet alt håb og regnede ham vel egentlig for død.

Forleden dag ringede så telefonen - det var Berhanu: »Hvor er du? Jeg må fortælle dig noget helt fantastisk!«. Berhanu stod ved vores indgangsport. Jeg måtte lade arbejdet på kontoret ligge. Jeg troede det havde noget at gøre med et godt skole resultat. Men det var noget meget større: Milkiyas var dukket op i Key Yafer for at opsøge familien igen. Jeg kunne næsten ikke tro mine egne øre - hørte jeg rigtig eller hvad?. Han var rejst igen for at hente sin familie. Han var nemlig i mellemtiden blevet gift og havde fået tre børn, og nu ville de flytte til Key Yafer. Tænk, efter at have været forsvundet i 11 år, dukker han op i fuld live og forenes igen med familien.

I dag påskelørdag rejste jeg til Key Yafer for at træffe familien. Det blev en fantastisk oplevelse at møde Milkiyas igen og det endda med en flot familie. At høre hans historie var utrolig. Han rejste fra Key Yafer nedtrykt over alle udfordringerne i hans familie med forældre, som var skilt, en far som drak, brødre som levede det traditionelle banna liv. Sin kone havde han mistet og til sidst sin eneste datter. Han gik på sine ben til Konso - 5 dage uden vådt og tørt. Fik kontakt med en byggemand fra Tigrey regionen i Nord Etiopien. Rejste med ham og fik oplæring



Milkiyas sammen med sin mor, hustru og tre børn. Pigen imellem Asalefech og Milkiyas' mor er søsteren til Asalefech som er vokset op hos familien.

i byggeri. Tilbragte 3 år på oplæringsstedet uden kontakt til kristne og kirken. Området er et stærkt ortodokst område. Da der var byggearbejde syd på igen, rejste han med byggeherren til Borana og var indenom i HagereMariam, Shakiso, Kebre Mengist og kom til sidst til Neghelle, hvor han har tilbragt de seneste år. Her traf han Asalefech, som han blev gift med. Hun hørte til Mekane Yesus kirken, men i dag er de tilknyttet QaleHiwot (baptist kirken), som er den kirke Milkiyas tilhører. Igennem alle årene er han blevet bevaret som en kristen. Han har tjent som diakon: »det er det eneste jeg kan« siger han og fortsætter: »Jeg har ingen skolegang, så jeg kan ikke undervise, men flytte stole og gøre klar til gudstjeneste, det kan jeg«. Sit modersmål har han glemt, men har til gengæld lært sig både Amharisk og Orominja.

Milkiyas har tre dejlige børn, og det var så godt at opleve ham som en god og kærlig familiefar, som helt naturligt tog sig af børnene. Jeg fornemmer også, at de har et godt ægteskab. Jeg er bare fuld af taknemmelighed til Gud for det under, han har gjort.

(fortsættes side 13)



Milkiyas med 2 af sine børn.

En smerte for Milkias er, at hans brødre og mor ikke er en kristne. Nu må vi være i bøn til Gud om at gøre endnu et under - at føre hele familien til tro på Jesus. Vil du være med at bede om det?

NY PROJEKTLEDER

Det andet glædelige, som er sket, er, at det endelig er faldet på plads med en ny projekt leder. Jeg har siden midt i januar været i dialog med lederne både på sygehuset og på zone helse kontoret - pga det tætte samarbejde med dem, var det vigtigt for os, at det blev en person, som de havde udpeget. Der er blevet bedt meget for denne sag - tak til alle jer, som har været med i denne forbøn. Jeg hviler i, at Gud også har været med i denne proces, selvom jeg synes den har trukket i langdrag. Den nye koordinator hedder Mekete Mechene. Han er godt 30 år, gift og har et barn og er tilknyttet kirken her i Jinka. Han er uddannet sygeplejerske og blev for ca. et års

tid siden færdig som helseofficer. Han er her fra området og har sin familie her, så der er større chance for, at han bliver i området. Han har ikke så meget erfaring med fødsler ud over, hvad han har mødt i sin uddannelse, men projekt ledelse er også meget andet end fødsler, og vi har mange gode medarbejdere på sygehuset, som vi kan trække på også i forhold til supervision. Det er ledelsen på sygehuset, som har udpeget ham, og jeg er spændt på at komme i gang med samarbejdet, som vi begynder på efter påske. Bed for Mekete at han må få en god indgang, og at vi må få et godt samarbejde. Er taknemmelig for igen at skulle få hjælp til at køre projektet. Senait er fortsat ansat i en kombineret sekretær og kasser opgave.



Her lige før påske udløb de 6 måneders undtagelsestilstand, som på overfladen har skabt ro i landet. Regeringen har valgt at forlænge perioden med yderligere 4 måneder, så situationen fortsætter formentlig. Politisk arbejdes der på reformer, men om det er nok til at tilfredsstille oppositionen får tiden vise. Bed fortsat for denne situation.

Noget andet som præger landet er tørken. Store dele af landet er ramt. Her i Syd Omo har det især været lavlandet, som har været udsat - en stor del af kvæget er døde. Omkring Birale har de måttet grave 6-8 meter ned for at finde vand til dyrene.

(fortsættes næste side)



Heromkring og nord for Jinka har vi fået noget regn, men stadig ikke nok. Majsens som er sået, er kommet op og har stået fin og frisk, men i dag er den ved at tørre ind. Hvis ikke vi inden længe får mere regn, kommer høsten til at slå fejl endnu engang, og så bliver situationen endnu mere alvorlig. Et stort bede emne. Bed om at himlens Gud vil åbne himlens sluser.

For nogle uger siden havde vi en vældig alvorlig tekst fra Amos 8,11-12 som en af læsningerne i kirken. Jeg har tænkt meget over disse ord – i disse år er meget forkyndelse i kirken præget af en lovisk eller herlighedsteologisk tankegang. Mange ser dagligt på en af de mange kristne karismatiske kanaler, som kører over TV og bliver dagen igennem præget af usund forkyndelse, som bevæger sig væk fra Guds Ord og ordet om korset. Det er en smerte at være vidne. Måtte Gud sende en hunger over dette fantastiske land og blandt vore brødre og søstre – en hunger efter at høre Herrens Ord – og

ikke bare menneske tanker. Men måtte det da ikke være sådan, at mennesker søger og søger men ikke finder det! Vær med til fortsat at bede for Mekane Yesus kirken.

Med dette vil jeg slutte denne påskehilsen!

Mange kærlige hilsner
fra Elisa



Asalefech med søsteren.



Bare tre danske DLM missionærer er vi tilbage i Etiopien!



Millkiyas med storfamilien.